

Carolina Dutca

UN PAS ÎNAINTE, DOI PAȘI ÎNAPOI.

comedie

Personaje:

BĂRBATUL

FEMEIA

MAMA

VECINII

BĂRBATUL. Lumânarea ardea, și, când ai plecat, s-a stins. Ardea pentru tine. Pur și simplu s-a stins.

BĂRBATUL. Am avut o revelație atât de puternică, încât aș fi putut, nu știu, aș fi putut scrie o carte, o carte despre cum suntem cu toții conectați într-un fel, adică, am avut o revelație. De fapt, am văzut cum ne-a împărțit Dumnezeu, cum ne-a împărțit, în general, în această lume. Totul – și de ce este nevoie de noi, și ce se întâmplă, totul a devenit clar pentru mine.

BĂRBATUL. Când, de exemplu, când plutim împreună pe suprafața existenței noastre, a vieții noastre de zi cu zi și a împrejurărilor vieții noastre. Și acum purtăm această conversație, care este profundă, sinceră și înțelegătoare. Dar ne petrecem cea mai mare parte a timpului la suprafață. Și când spun la suprafață, nu mă refer la suprafața relației noastre, vreau să spun că fiecare dintre noi plutește la suprafață. Plutim la suprafață și, cât timp suntem acolo, nu suntem în profunzime.

FEMEIA. Înțeleg.

BĂRBATUL. Vreau să vorbesc cu tine de un alt nivel, complet diferit, adică să vorbim despre un alt nivel. Pentru că nici eu nu mai pot continua așa. Mi se pare că tu... Doar că mă simt ciudat să spun asta, pentru că mi se pare, nu știu de ce, că nu mă vei auzi. Și, de aceea, nici eu nu cred asta, pentru că simt că nu mă vei auzi. Și din nu știu ce motiv, mi-e rușine să aduc vorba, în general, despre asta.

BĂRBATUL. Nu știu de ce. Dar nu pot vorbi sincer, nu știu de ce. Nu pot vorbi așa cum vreau, nu știu de ce. Există o barieră.

FEMEIA. Înțeleg.

BĂRBATUL. De fapt, totul este bine. Totul e în regulă, sunt fericit. Adică, în ultima vreme, am fost fericit într-un fel. Sunt util cuiva, îmi sunt și mie util, nimic din viața mea nu intră în contradicție cu nimic, acasă totul e în ordine. Îmi aliniez direcția în raport cu tine și cu ceilalți, astfel încât, cel puțin, să nu agrez pe nimeni. Adică vreau să ajung la motivul pentru care vorbesc despre fericire, despre toate astea. Mulțumită a tot ce primesc pentru că sunt cu tine, am învățat multe, vreau să spun multe din punctul de vedere al afecțiunii și a toate celelalte. Până acum, da, au fost niște încurcături, da, sunt niște blocaje. Consider că am făcut multe lucruri, consider că am făcut multe lucruri în lumea asta în timp ce sunt cu tine. Înțelegi? Pentru că sunt conștient de ce aș fi făcut într-o anumită situație, înainte. Pentru că există un

singur principiu de bază aici: un pas înainte, doi pași înapoi, întotdeauna un pas înainte și doi pași înapoi. Și acest principiu funcționează peste tot, în orice, la orice nivel. În cazul meu, în cazul tău, în cazul nostru, în toată omenirea. Întreaga omenire se mișcă cu un pas înainte, cu doi pași înapoi, înțelegi? Toți. Toate epocile.

FEMEIA. Vreau doar să înțelegi că acum patru ani mi-am dat seama că pot muri în orice moment. La fel ca toți ceilalți. De aceea mi-am făcut un tatuaj spunând «aici și acum», mi-am dat seama că dacă nu ne trăim viața, la un moment dat vom înțelege că am stricat totul. Mi-e teamă că voi strica totul.

BĂRBATUL. Trebuie să depășești acest sentiment. Ai mai trecut prin asta. Trebuie să te resetezi. Altfel, de ce naiba ai avea nevoie de mine? De ce aș fi eu necesar în viața ta? În mod special în a ta. Ce ar trebui să aduc eu în viața ta? Nu sunt aici ca să îți dau copii. Nu sunt aici ca să-ți aduc succes. Nu sunt aici ca să-ți dau nimic. Am venit aici doar ca să te ajut să-ți îndeplinești destinul. Asta-i tot.

FEMEIA începe să mediteze.

BĂRBATUL. Trebuie să treci peste toate astea. La urma urmei, nu suntem ficși, ne dezvoltăm, și este timpul pentru tine să pricepi, și e cazul ca și eu să pricep. A trecut deja destul de mult timp. Încotro ne îndreptăm, unde am ajunge și prin ce mijloace? Dar în timp ce ne îndreptăm undeva, și încă ne îndreptăm, suntem, literalmente, la un nou nivel.

BĂRBATUL. Deși sunt undeva la un nivel superficial al conștiinței mele, m-am gândit: ce naiba? Lumea mea nu se va opri fără tine. Înțelegi? Dar îmi dau seama că e un fel de rahat. Este acest *EU*, acest *EU*, care simte nevoia să îți dovedească faptul că nu am nevoie de tine, dar nu e adevărat. Pentru că ai nevoie de mine.

BĂRBATUL. M-am prins, *EU-I* meu este foarte puternic. Chiar mai puternic decât *EU-I* tău. Asta și pentru că sunt bărbat. Adică, dacă discutăm în termenii categoriilor de bărbat și femeie, femeia - la urma urmei, servește întotdeauna. Bărbatul servește lumea. Ce-mi contrabalansează *Eu-I*? Eu, eu, eu, eu, eu sunt cool, eu sunt cel mai bun. Cu ce se contrabalansează?

FEMEIA. Cu dragoste.

BĂRBATUL. Știu. *(Pauză.)* Este așa - femeia servește, femeia se exprimă prin dragoste. Adică, la naiba, înțelegi, de asta are nevoie lumea acum. Și când mă uit la ce se întâmplă în zilele noastre... Nu sunt împotriva faptului că... cum să-ți spun... Nu sunt împotriva situațiilor în care femeia este înaintea bărbatului, dar sunt împotriva situațiilor în care femeia ia atitudine ca un bărbat, prin război.

BĂRBATUL. Nu te poți înăspri, nu poți. Dacă femeia nu va interacționa cu lumea prin iubire - acesta este, este sfârșitul, este ruperea în bucăți, este apocalipsa.

BĂRBATUL. Am deraiat de la subiect acum, dar am început să mă gândesc la asta. Vreau să spun, această problemă se referă la problema destinului în general. Și problema destinului este foarte importantă. Nu sunt sigur de asta, și nu pot garanta asta, și poate mă înșel pentru că nu înțeleg dacă oamenii cred în mine, și dacă, de exemplu, tu crezi în mine.

FEMEIA. Ceea ce vreau să spun e că totul este despre dragoste.

FEMEIA. Și vezi tu, nu este suficient să știi asta. Această informație nu este de ajuns.

FEMEIA. Trebuie să o simțiți; acest «știu» al tău nu este suficient, pentru că să ai doar cunoașterea rațională – aceasta este tot o formă de ignoranță.

BĂRBATUL. E ca atunci când încerc să-mi amintesc un vis, și simt că-l știu, dar în același timp, nu-l mai pot vedea, înțelegi?

Intră MAMA.

MAMA. Adică, poate v-ați putea distanța puțin de faptul că nu merge?

BĂRBATUL și FEMEIA (*împreună*). Dar merge...

MAMA. Chiar funcționează?

FEMEIA. De ce spui că nu merge?

BĂRBATUL. Noi vorbim despre un singur lucru, tu vorbești despre altceva...

MAMA. Deci situația asta e în regulă pentru tine?

BĂRBATUL. Nu, nu e în regulă pentru mine ...

MAMA. Deci, ce e de făcut?

BĂRBATUL. ... că munca mea nu-mi aduce nici un ban, că nu-mi pot oferi ce e necesar...

MAMA. Deci, ce e de făcut?

BĂRBATUL. ... pentru familia mea, că nu locuiesc în casa mea. Cum aș putea fi de acord cu asta?

MAMA. Deci, ce e de făcut?

BĂRBATUL. Vom vedea, vom afla.

FEMEIA. Există doar câteva opțiuni. Să găsim o bursă și să mergem undeva pentru a face ceva. Asta-i tot. Până acum, nu am găsit niciuna. Dar, probabil, ar trebui să apară ceva în curând. În caz că nu găsim de lucru până atunci. În acest caz, vom lua o subvenție și vom filma ceva.

MAMA. Ceea ce am vrut să spun a fost că poate ai putea să îți iei o altă slujbă. (*Pauză*). Dar dacă nu vrei, foarte bine, stai și așteaptă bursa. Stai jos și așteaptă. Înțeleg ce vrei să spui. Am auzit totul.

FEMEIA. Nu știu ce altceva să spun.

MAMA. Nu trebuie să spui nimic. Stai jos și așteaptă.

FEMEIA. Îți spun, nu e așa de ușor.

MAMA. Totul e complicat. Tot. Nu știu ce altceva să-ți spun.

Pauză

FEMEIA. Bietul Brodsky.

MAMA. Am rămas fără cuvinte.

FEMEIA. Săracul Brodsky, nici măcar nu a absolvit liceul, a renunțat să mai studieze după gimnaziu și a început să lucreze ca hamal.

MAMA. Și crezi că e criminal să renunți după gimnaziu? E un diagnostic ucigător, sau ce? Tatăl tău a renunțat și el la școală după gimnaziu, și a obținut niște rezultate destul de bune...

FEMEIA. Tata a terminat în cele din urmă facultatea, dar Brodsky nu a făcut-o.

MAMA. Dar a renunțat și el după gimnaziu.

BĂRBATUL. Tatăl tău a avut o situație total diferită, despre ce vorbești?

FEMEIA. Îți spun despre Brodsky. Îl cunoști? E poet.

MAMA. Știu că e poet.

FEMEIA. Ok, deci eu sunt încerc să vă explic, că el a lucrat ca lăcătuș-mecanic, ca hamal, nu știu ce nu a făcut, el a lucrat ...

MAMA. Așa.

FEMEIA. ... în calitate de agent de pază, ...

MAMA. Așa.

FEMEIA. ... ca om de serviciu.

MAMA. Așa.

FEMEIA. Țsta e genul de muncă pe care a făcut-o.

MAMA. Așa.

FEMEIA. Apoi a fost chemat în instanță, a fost acuzat că este un parazit, //

MAMA. Aha.

FEMEIA. Pentru că era șomer de ceva vreme, și i-au spus că nu aduce niciun beneficiu societății,

MAMA. Așa.

FEMEIA. ...și l-au exilat în Siberia...

MAMA. Așa.

FEMEIA. ... timp de trei ani ...

MAMA. Așa.

FEMEIA. Unde căra pietre.

MAMA. Așa.

FEMEIA. Da, pietre, le căra.

MAMA. Și ce dacă?

FEMEIA. Apoi, a fost trimis la un azil de nebuni, pentru că el spunea sus și tare că el este poet, și toată lumea spunea că nu e.

MAMA. Aha.

FEMEIA. A fost, în cele din urmă, gonit din URSS și a fost declarat disident.

MAMA. Aha.

FEMEIA. Și după ce a fost declarat disident, după ce a plecat în Statele Unite, a primit titlul de profesor la Universitatea Oxford. Fără a avea nici un fel de studii!

MAMA. Aha.

FEMEIA. Pentru că era poet, nu era nebun.

MAMA. Aha.

FEMEIA. Da, și a început să predea.

MAMA. Ok, deci ce vrei să spui?

FEMEIA. Îți povestesc. În tot acest timp, știa că e poet, chiar dacă toți cei din jur spuneau că e nebun.

MAMA. Te fac eu nebună?

FEMEIA. Nu mă faci nebun.

MAMA. El își făcea treaba lui.

FEMEIA. De unde știi asta?

MAMA. Spui că scria, dar nu-l recunoșteau.

FEMEIA. Desigur, acum, în acest moment, îți este ușor să spui că el își făcea treaba lui. Dar dacă ți-aș fi spus despre el în acele vremuri, când nimeni nu știa că e poet, ai fi spus că e nebun, că nu vrea să muncească. Îți spun, fiecare are de dus propria

cruce. Asta trebuie să înțelegem. Nu. *(Pauză)* Există, desigur, oameni, pentru care ... Oameni care au avut noroc și oameni care pot crea produse comerciale. Acestea sunt cele două opțiuni de succes.

MAMA. Asta-i tot? Doar două opțiuni? O soartă dură sau un produs comercial? Nu există și altele?

FEMEIA. Nu cunosc alte opțiuni, nu. Numai atunci când la început totul e de rahat, și apoi se dovedește a fi bine.

MAMA. Aha, doar soarta aspră sau produsul comercial, nimic altceva.

FEMEIA. După cum spuneam, nu poți evita soarta aspră. Niciodată nu poți. E imposibil. Există o mulțime de artiști în această lume. Și nimeni nu te așteaptă cu brațele deschise.

MAMA. Mi-ai spus deja despre artiști, am auzit povestea asta. De ce tot repeți asta? *MAMA pleacă.*

FEMEIA. Mi-am pus o întrebare atât de dificilă pentru că e evident că vreau bani, că trebuie să ne câștigăm cumva existența, pentru că nu vreau să mănânc doar pâine cu apă. Și hrișcă.

BĂRBATUL. Știi, e în regulă să mâncăm doar pâine, apă și hrișcă –, dar să avem de-a face cu părinții tăi în fiecare săptămână...

FEMEIA. Spun doar că e dificil pentru ei. Au crescut într-o lume total diferită și încă trăiesc după regulile ei.

FEMEIA. Sunt îngrijorați că o vom da în bară, că vom folosi toți banii și apoi, nu știu, vom începe să jefuim bătrâni. Asta e problema lor, ca s-o spun pe șleau.

BĂRBATUL. Felul în care mă percepe mama ta... Că vom folosi toți banii și apoi, nu știu, vom începe să jefuim bătrâni. Asta e ceea ce citesc în ochii ei, eu sunt un fel de escroc, într-adevăr, un gangster care, rahat, un gangster care ajunge aici și dăruiește totul - care aruncă cu scaunele, cu mesele, care impune propriile reguli, îți spun.

FEMEIA. Și eu îți spun că ei sunt oameni care trăiesc după reguli diferite, după un alt sistem. Prin ei, te duci să studiezi...

BĂRBATUL. Dar asta e doar o modalitate de a supraviețui, este o pierdere de timp.

FEMEIA. Înțeleg, dar vezi tu, ideea este, cam așa, sau separii un pic munca ta de arta ta, vreau să spun că lucrezi într-un alt domeniu și îți cheltui câștigul făcând artă, sau te decizi că nu vei lucra într-un alt domeniu, vei face doar arta - dar în acest caz, tot faci un compromis.

FEMEIA. Înțeleg că ceea ce vreau cu adevărat acum, fără să mă gândesc la bani... Fără să mă gândesc la nimic, ceea ce vreau cu adevărat, este să mă eliberez.

BĂRBATUL. Continuăm să ne facem griji pentru securitatea financiară pentru că acum asta e etapa în care ne aflăm. Potrivit culturii vedice, de exemplu, în conformitate cu aceasta, există trei etape în viața unui om - întâi, ai un hobby, apoi ar trebui să lucreze timp de cel puțin trei ani, iar apoi și-ar putea transforma hobby-ul în ceva care aduce bani. Desigur, asta e relativ, poate funcționa diferit pentru fiecare, dar are sens. Ideea e că toată lumea ar trebui să fie pregătită pentru ceea ce trebuie să fie pregătiți. Pentru că de ce naiba a apărut omul aici, în această lume, întâi și-ntâi? Trebuie să învețe, trebuie, el. *(Pauză.)* Pentru că omul nu se naște să moară la 25 de ani, înțelegi? De aceea nu are sens să ne grăbim.

FEMEIA. Părinților mei le era rușine să răspundă când erau întrebați ce mai fac, le era rușine cu mine, înțelegi? Le-a fost rușine că am decis, în loc de medicină, să aleg o carieră stupidă despre care nimeni nu înțelege cu ce se ocupă. Ei au fost, cam așa, în depresie o jumătate de an, nu au putut vorbi normal cu alții. Și apoi au început să înțeleagă că, se pare, că nu e o carieră de rahat, că, se pare, ceva care funcționează, cam așa. Apoi am început să-i aud și să-mi dau seama că ceva s-a schimbat în atitudinea lor, și nu vorbeau despre bani. Adică, nu a fost pentru că aș fi început să câștig ceva.

BĂRBATUL. Trebuie doar să te simți pe tine însuți, să te înțelegi pe tine însuți. Nu ca să te secătuiești pentru arta ta, nu ca să te epuizezi pentru toate acestea - succes, o bază materială. Această nevoie de o bază materială - asta e tot rahat. Trebuie să-mi dau seama de asta. Recent am început să-mi dau seama de toate astea.

FEMEIA. Am aceste dileme de ceva vreme. Și acum, știu clar care este răspunsul meu. Pentru că, nu, serios, știu clar răspunsul acum.

BĂRBATUL. Și care ar fi acest răspuns?

FEMEIA. Răspunsul este că suntem amândoi artiști.

BĂRBATUL. Și ce ar trebui să însemne asta? Ce vrea să însemne asta?

FEMEIA. Înseamnă că suntem legați, că putem crea, asta e tot, asta e tot ce înseamnă. Nu contează ce fel de creație va fi, depinde de tine. Nu trebuie să te justifici în fața ta sau a altcuiva.

FEMEIA. Știu că sunt un artist. Nu mă interesează să mă definesc.

BĂRBATUL. Și eu știu asta... Și eu știu că sunt un artist. Dar asta nu-mi aduce liniștea.

BĂRBATUL. Încă n-am ajuns acolo. Ne îndreptăm într-acolo, ne pregătim pentru asta. Pentru că acesta este un lucru foarte neobișnuit, este foarte neobișnuit, știi, atunci când oamenii dintr-un cuplu nu sunt din același sat. E posibil în zilele noastre, cred. Și asta înseamnă că există un motiv, înseamnă că soarta ne-a adus împreună, nu poate fi altfel. La naiba, trebuie doar să ne obișnuim cu asta, să ne obișnuim cu ideea asta.

BĂRBATUL. Sunt curios cum mă completezi, cum te completez, prin ce calități? Adică, da, mă completezi, dar cum o faci exact? De fapt, știu că mă completezi, adică, știu ce idei am de la tine.

FEMEIA. Uneori, doi oameni sunt egali, sunt la același nivel, unul lângă celălalt, iar alteori, unul dintre ei este mai mare, iar celălalt îl servește, știi? Și cel servit l-ar putea ajuta pe celălalt, dar cu siguranță nu sunt egali în situația asta. Și nu poate crea, pentru că e doar de folos celuilalt. Eu doar îți explic acest lucru, nu dau vina pe tine, nici vorbă de așa ceva, eu vorbesc doar despre faptul că, – nu este vorba despre faptul că eu nu doresc să fac artă cu tine sau așa ceva – eu doar îți spun că avem nevoie, de asemenea, să lucrăm la relația noastră, și la ceea ce este energia noastră creatoare, și la modul în care interacționăm unul cu celălalt în această energie creativă. Pur și simplu trebuie să învățăm, trebuie să învățăm și să înțelegem cum ar putea celălalt să creeze, în ce împrejurări și cum să nu ne stăm în cale. Și dacă descoperim asta, dacă o găsim cu adevărat, și dacă eu înțeleg profund cum ai creezi

tu, și dacă tu înțelegi profund cum creez eu, vom ajunge cu adevărat la un nivel mai înalt al lui împreună.

BĂRBATUL. Bine, vreau să înțeleg, vreau să simt, vreau să aud, vreau să aflu ce urmează.

Visul No1

O naștere acasă. FEMEIA naște. MAMA se uită la ea. În fundal, VECINII găuresc cu bormașina în mod constant ceva.

FEMEIA. De ce pentru a distruge, trebuie să creezi?

FEMEIA. De ce pentru a crea, trebuie să distrugi?

FEMEIA. Vreau să dis-tru-u-u-ug!

FEMEIA (*scandând un refren*). Energia mea creatoare se eliberează-ăă-ăă!

FEMEIA (*distruge totul în jur*). Eu creez.

FEMEIA. De ce pentru a crea, trebuie să faci pe placul cuiva?

FEMEIA. De ce pentru a face pe placul cuiva, trebuie să creezi?

FEMEIA (*intonând cuvintele ca yoghinii*). Energia mea creatoare se eliberează-ăă-ăă!

FEMEIA (*ca și ar fi într-o stare de meditație*). Inspirați-expirați, inspirați-expirați, inspirați adânc și expirați profund.

VECINII nu mai forează. Ei țipă, împreună cu părinții: «Împinge!»

FEMEIA (*începe să se prostescă*). Eu creez.

FEMEIA. De ce pentru a renunța, trebuie să iubești?

FEMEIA. Și de ce pentru a iubi, trebuie să renunți?

FEMEIA (*patetic*). Iubesc!

FEMEIA (*patetic*). Iubesc!

FEMEIA se apropie de fiecare spectator (din public), îi împinge și spune: «Iubesc» cu aceeași intonație patetică. Începe să îl atingă pe ultimul spectator într-un mod aparent erotic, apoi începe să se miște, făcând improvizație de contact cu acea persoană. Dintr-o dată, se oprește. FEMEIA se așază în lotus.

FEMEIA. Mă descopăr pe mine însămi.

MAMA. N-ai fi putut s-o faci mai devreme? Sau n-ai putea s-o faci mai târziu? Ne-am săturat să fim aici.

VECINII. Dumnezeuule, e moartă?

MAMA. Cheamă o ambulanță!

FEMEIA. M-am prefăcut că mor pentru că, pentru a te naște, trebuie să ucizi ceva, și pentru a ucide ceva, trebuie să dai ceva în schimb. Măncăm animale pentru a da naștere la copii, în schimb.

MAMA și VECINII plâng. Din depărtare se apropie o ambulanță.

FEMEIA. Am glumit!

Nimeni nu-i acordă atenție. MAMA și VECINII continuă să plângă.

FEMEIA. Am glumit! Am glumit!

Plânsul se oprește brusc. Sunetele ambulanței se estompează încet, până când nu mai sunt auzite.

MAMA. Cum adică glumeai? Ai spus că pentru a naște, trebuie să moară cineva!

VECINII. Am putea, desigur, să plângem, dar mama are dreptate, pentru a naște, trebuie să moară cineva. Ai de gând să naști acum?

MAMA și VECINII (*împreună*). Cum ai de gând să naști acum?

FEMEIA. N-ar trebui să nasc, sunt iresponsabilă. Și tu mi-ai spus, mamă, că sunt iresponsabilă. Eram însărcinată, dar nu eram pregătită să nasc. Într-o zi, doctorul a venit la mine și mi-a spus: «Trebuie să naști mâine». Și nu știam nici măcar dacă mă îngrășasem puțin sau dacă era un copil în mine. Nici măcar n-am avut timp să vorbesc cu el, n-am avut timp să-i cânt, n-am avut timp să fac dragoste cu el, n-am avut timp de nimic. Cum să nasc, când nu am reușit nimic nimic?

FEMEIA. Cum de n-am reușit să nasc când mi-am dorit-o toată viața?

FEMEIA. Am vrut un câine.

MAMA. Nu ai voie.

FEMEIA. Am vrut un copil.

VECINII. Nu ești pregătită.

MAMA. Haide, fă un copil, dar să știi că ești iresponsabilă.

FEMEIA. Am vrut să scriu piesa asta în pădure. Am vrut să trăiesc în pădure. Am vrut să-mi trăiesc viața în pădure. Am vrut să iubesc în pădure, am vrut să fac un copil în pădure. Am vrut să fug în pădure, să fug de noi doi. Am vrut să dau naștere unui copil și să-l las în pădure, astfel încât cel puțin cineva să aibă o casă, cel puțin cineva să aibă o legătură cu pământul, cel puțin cineva să se iubească pe sine, să-i iubească pe ceilalți, cel puțin cineva știe, în loc să «nu știe», ca orice alt om de pe acest pământ.

Visul se termină.

FEMEIA. Îți spun doar că nu vom ajunge la o concluzie astăzi, pur și simplu nu se va întâmpla. Este nevoie de multă muncă pentru a ne debloca propriul potențial de acceptare, potențial de iubire, potențialul de a ne descoperi blocajele noastre, felul în care ne influențăm unul pe celălalt, nu știu, unele dintre limitele noastre, unele dintre traumele noastre.

BĂRBATUL. Adică, sunt lucruri pe care ni le dorim, dar pe care nu le putem accepta. Nu am ști ce să facem cu ele. Trebuie să fi, pur și simplu, pregătit pentru ele.

FEMEIA. Ei bine, 90 la sută dintre oameni nu le acceptă, nimeni nu acceptă pe nimeni.

FEMEIA. Nici pe soțiile lor, nici pe soții lor, nici pe părinții, nici pe copiii lor, nimeni nu acceptă pe nimeni.

BĂRBATUL. Da, dar, la naiba, unul trebuie să-l accepte pe celălalt.

BĂRBATUL. Tu trebuie, și eu trebuie, și trebuie să ne acceptăm copiii.

FEMEIA. Trebuie să-ți accepti părinții.

BĂRBATUL. În esență, există câteva lucruri pe care o persoană trebuie să le accepte.

FEMEIA. Și doar să accept acum că sunt neputincioasă.

BĂRBATUL. Ei bine, eu nu cred acest lucru, vreau să spun, de fapt, nu știu, este o întrebare dificilă. Toată viața mea a fost preocupat de acest subiect. Toată revolta

mea este canalizată pe această direcție, și esența mea însăși, pentru că nu am fost acceptat.

BĂRBATUL. Ceea ce vă spun este că povestea mea nu este despre fericire, ci despre traumă. Și până în prezent, scopul parcursului meu creativ - sper că e doar pentru moment, sper că îl voi depăși - scopul este pentru mine să fiu acceptat.

BĂRBATUL. Și dorința aceasta de a reuși, toată chestia asta nenorocită, știi? *(Pauză.)* Din păcate. *(Pauză.)* Înțeleg toate astea, și sper că va dispărea, adică, sper că altceva îl va înlocui, cum ar fi doar să lucrez, doar să creez.

FEMEIA. Pur și simplu nu te poți accepta pe tine însuși.

FEMEIA. Să accepți că tu ești tu.

BĂRBATUL. Ei bine, atunci când, de exemplu, cineva a făcut cinci filme, el poate spune că a făcut cinci filme.

FEMEIA. Și ce dacă? Bine pentru el. La naiba, a făcut cinci filme, și ce dacă? Ce a obținut cu asta? Ce urmează? Ei bine, le-ai făcut, brava! Nu-l definește ca persoană. Nici măcar nu înseamnă că a făcut cinci filme bune. Ar putea însemna că e regizor de film pentru că tatăl lui e regizor, și așa mai departe, și așa mai departe. Nu înseamnă nimic. Bine, le-ai făcut, bravo ție. Care ar putea fi sensul, nu înțeleg. Ai făcut trei copii. și ce dacă?

BĂRBATUL. Cheia lucrului nostru este co-crearea. Există în toate, în toate. Copii, muncă, orice. Principalul nostru lucru este co-crearea, se infiltrează în tot ceea ce facem. Va fi problema sau răspunsul. Va influența totul.

FEMEIA. Cred că oricine trebuie să muncească la orice relație. Și în primul rând la relația dintre soț și soție, chiar dacă vei avea un copil.

BĂRBATUL. Singurul lucru despre care aș putea spune că e o reușită a lucrului împreună, aș îndrăzni să spun că este însăși ideea de a avea un copil.

BĂRBATUL. Aș îndrăzni să spun că a intrat în sufletul tău.

BĂRBATUL. Nu ideea de a face un copil, ci ideea de copil în sine.

FEMEIA. Pentru că dacă doi oameni, dacă atunci când suntem doar doi oameni, suntem nefericiți împreună, atunci copilul nu va putea fi fericit, chiar dacă îi acordați 100% din atenție.

BĂRBATUL. Ce se întâmplă în timp ce copilul este în burtă, când este deja în viață, este, desigur, un salt imens, pentru că o persoană se poate naște deja rece, ar putea fi rece în timp ce se află în uter.

BĂRBATUL. Și toate aceste condiții pentru a face copilul. Dar e ceva, ceva, ceva care nu funcționează pentru mine, vreau să spun, ceva, ceva nu este, ceva care este o bucată de puzzle lipsă, știi, din asta, din asta, chiar acum, ca și cum, chiar acum l-am pierdut, eu nu pot, e ca și cum eu nu-l pot aminti, e ca și cum ceva lipsește aici.

FEMEIA. Te rog, nu, te rog, nu vorbi așa, pentru că, ei bine, vreau să spun, uite, eu... pentru mine aceasta este o problemă foarte serioasă, vreau să spun, foarte gravă, pentru că sunt o persoană care este menită să dea naștere unui copil. Crezi că nu mă gândesc la asta?

FEMEIA. Când spui că ești o persoană care nu a primit asta, care nu a primit acceptarea de care avea nevoie... Uite, dacă copilul nostru s-ar naște bolnav, și

cineva mi-ar spune că e din cauză că nu l-am iubit destul cât a fost în pânțece, l-aș omorî.

FEMEIA. Sau că copilul este rezolvarea problemelor mele – l-aș omorî naibii pe acest cineva. Pentru că, uite, e ca și cum, da, ar putea exista diferite tipuri de situații, serios, înțeleg că toate acestea sunt importante - interacțiunea noastră și atmosfera în care are loc conceperea și modul în care copilul crește în interiorul uterului și ceea ce subliniază mama, atât în general, cât și în timpul sarcinii, există o mulțime de factori.

BĂRBATUL. Stai, înțeleg despre ce este vorba – fără îndoială, este vorba despre iubire. Despre asta vorbim, pentru că nu sunt un idiot. Toată ideea asta a fost despre asta. Aceasta este o reprezentare mică, mică, miniaturală a vieții noastre, care este acestui imaginar copil mic.

BĂRBATUL. Problema este că trebuie să încerci să gândești clar. Nu știu dacă acum gândesc limpede. Pe baza comportamentului meu aș spune nu, dat bazat pe ceea ce este în mine, aș spune da. Doar că nu vreau să spun ceva naiv sau siropos, pentru că mi se pare că orice aș putea spune, aș risca să declanșez o reacție negativă tine, ar fi, să zicem, că ceea ce spun este doar experiența mea. De aceea nu sunt într-o stare să spun ceva înțelept, pentru că cuvintele mele sunt parțial primite, parțial nu. (*Pauză.*) Și nu doresc să accept asta.

Pauză lungă.

FEMEIA. Te simți confortabil în această relație sau nu?

BĂRBATUL. Cu tine?

FEMEIA. Da.

BĂRBATUL. Aș putea, probabil să perorez aici, probabil asta pare că fac, nu știu, și aș putea vorbi și așa mai departe, despre fericire și toate astea. Dar mă trezesc dracului, cumva, în fiecare zi, și mă simt fericit aici, înțelegi?

BĂRBATUL. Acesta este, probabil, răspunsul la întrebarea ta. Adică, indiferent de ceea ce nu aș accepta, cum ar fi, dacă este adevărat sau nu. Dar simt că, în cele din urmă, este adevărat, că mă simt al naibii de fericit aici. Cu tine, aici. Nu în mod special, în acest loc, dar cu tine, acum. Asta e. Este alta întrebarea dacă mă simt rușinat pentru asta, dacă o accept sau nu, dar mă trezesc așa și este uimitor. Da, ce ar trebui să zic, mulțumesc, la naiba, pentru că mă simt așa, acum, – am simțit că este un moment potrivit în această conversație pentru spune asta. Pentru că, la naiba, într-adevăr, probabil, toate acestea sunt raționamente ale naibii, mindfucks¹, dar oportunitatea pe care am avut-o acum, să spun că acestea sunt mindfucks, asta e reală, mă înțelegi? Ceea ce simt cu adevărat, asta este, mă înțelegi? Doar că, doar că totul este mult mai simplu, totul este de fapt mai simplu, și toate aceste gânduri și raționamente, toate sunt doar o povară. Dintr-o dată, mi-a devenit clar că totul trebuie să fie simplu, și de fapt, totul este simplu. În primul rând, faptul că, atunci când este dificil pentru tine, asta e o problemă și pentru mine – acest fapt e o revelație pentru mine. Că atunci când simți că există o problemă, ideea este îți apasă inima, și vine din interior. Apoi am înțeles că e în regulă când nu ai toate întrebările astea inutile,

¹ Jocuri mentale (engl.)

perfect inutile. Deci, ce vreau să spun? Inutilul ăsta îmi umple creierul acum, și conversația asta. Adevărul este, totul este, de fapt, mult mai simplu, adică, faptul că mă trezesc cu un sentiment complet diferit, într-adevăr, și toate acestea sunt inutile – greutatea inimii – nu este adevărată, acesta este răspunsul, că greutatea – asta nu e niciodată adevărat. Și de aceea, vreau să spun, de aceea eu
Heblu.

Acest text a fost scris în cadrul Rezidenței de dramaturgie de la Rîbnița, organizată de Centrul pentru Proiecte Culturale Azart, februarie 2020, Republica Moldova.